

Registre d'entrada	
Ajuntament de Girona	Núm : 2019085114
Dia i hora	: 04/11/2019 14:23
Registre	: O_INTERN mrr
Àrea de destí	: SERVEIS JURÍDICS DE RÈGIM INTERIOR

JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU NÚM. 3 DE GIRONA

A-1

Recurs: Procediment abreujat núm. 26/2019-Secció C

Part actora:

Representant: Advocada:

Part demandada: AJUNTAMENT DE GIRONA

Representant: Advocat: Lluís Pau Gratacós

SENTÈNCIA NÚM. 235/19

Girona, vint-i-dos d'octubre de dos mil dinou.

Joan Ficapal Cusí, jutge substitut del Jutjat Contenciós administratiu núm. 3 de Girona, he vist el recurs promogut per la senyora ... contra l'AJUNTAMENT DE GIRONA.

ANTECEDENTS

Primer.- El present recurs interposat per la part actora ha estat tramitat conforme a les disposicions de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciosa administrativa, de 13 de juliol de 1998, per les normes previstes per al procediment abreujat de l'article 78 d'aquesta Llei.

Segon.- Havent-se celebrat la vista, amb el resultat que obra en l'enregistrament unit a les actuacions, van quedar aquestes conluses per dictar sentència.

Tercer.- La quantia del recurs s'ha establert en 50 euros.

Quart.- En el present procediment s'han respectat els tràmits legals

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- És objecte del present recurs contenciós administratiu la desestimació per silenci administratiu del recurs de reposició contra el Decret de l'Alcaldia de Girona de data 8 de maig de 2018 pel qual s'imposa a la recurrent una sanció per estacionar el vehicle en una zona d'estacionament amb horari limitat i no tenir o no posar en un lloc visible el comprovant horari, amb infracció de l'article 19.1 de l'Ordenança Municipal de Circulació.

La part actora al·lega manca de motivació de l'acord sancionador; no consta reportatge fotogràfic; i que es va aportar en via administrativa tiquet justificatiu de l'abonament de l'estacionament. A l'acte de la vista també al·lega que el vigilant de

la zona blava que fa la denúncia no és un agent de la Policia Local per la qual cosa no gaudeix de presumpció de veracitat; ratificació genèrica de la denúncia per part del vigilant; manca de ratificació d'un agent municipal; i que les fotografies de l'expedient administratiu no són concloents. Sol·licita la estimació del recurs.

La part demandada oposa que la al·legada manca de motivació en cap cas ha produït indefensió i que a l'expedient consta la denúncia i les fotografies. Sol·licita la desestimació del recurs.

SEGON.- En primer lloc, l'actora al·lega manca de motivació de l'acord sancionador.

Per motivació ha d'entendre's la causa jurídica tinguda en compte com a base de la mesura adoptada per l'Administració, i el compliment del requisit de la motivació no exigeix una argumentació extensa n'hi ha prou amb que sigui racional i suficient. Destacar, igualment, que s'admet que la motivació dels actes administratius vingui realitzada in aliunde, això és, remetent-se a la fonamentació existent en actuacions prèvies, arribant fins i tot la Jurisprudència a donar per existent la motivació d'una forma implícita basant-se en la unitat de tot l'expedient. En el cas que ens ocupa, comprovada la redacció de l'acte administratiu impugnat i de la documentació de l'expedient administratiu aquest Jutge no pot estar d'acord amb els postulats de l'actora, doncs l'acte conté tots els elements de fet i de dret adequats, i es poden identificar els motius d'aquesta resolució, amén que l'actora no ha provat en cap moment que la redacció de la resolució impugnada li hagi produït indefensió alguna.

Tampoc s'ha produït una incongruència omissiva, ja que, com assenyala el Tribunal Constitucional en la seva Sentència 91/1994, només l'omissió o falta total de resposta i no la resposta genèrica o global a la qüestió plantejada comporta vulneració de la tutela judicial efectiva, la qual cosa aquí no s'ha produït, considerant, a més, que la recurrent ha tingut plenes possibilitats d'audiència i intervenció directa com ho demostren les al·legacions realitzats en via administrativa i en aquesta via jurisdiccional, evidenciant l'actora que tenia perfecta comprensió de l'acte impugnat, havent gaudit de tota classe de possibilitats defensives, per la qual cosa no pot parlar-se d'indefensió.

TERCER.- D'altra banda, convé recordar que de conformitat amb una consolidada doctrina del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem, l'elenc de garanties enunciades en els articles 24 i 25 de la Constitució Espanyola, com a pròpies del procés penal, poden atreure's a l'àmbit del procediment administratiu sancionador en la mesura en què tals garanties resultin compatibles amb la naturalesa d'aquest procediment, significant-se que la pròpia Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, configura un complet sistema de garanties de l'administrat enfront de la potestat sancionadora de l'Administració, que desencadena una sèrie de drets bàsics del ciutadà, que constitueixen un veritable estatut, i entre els quals destaquen, a l'efecte de la present resolució, el dret a ser informat dels fets que se li imputin, el de formular al·legacions, el d'audiència contradictòria, el d'utilitzar prova adequada i el de valer-se dels mitjans de defensa procedents, amb el màxim respecte per descomptat al dret a la presumpció d'innocència, actuant la prohibició d'indefensió, entesa aquesta com una

limitació dels mitjans de defensa atribuïble a una indeguda actuació administrativa, com una clàusula de tancament del sistema de garanties que eviti causar una efectiva lesió dels drets de defensa en un concret procediment, globalment considerat. Qualsevol acte administratiu, que imposi una sanció amb vulneració de les precitades garanties, ha d'estimar-se nul de ple Dret per violentar l'ordre públic de les llibertats.

Doncs bé, en el present cas, la presumpció d'innocència de la recurrent sí ha estat desvirtuada per l'Administració amb prova de càrrec suficient i les al·legacions de la part actora no poden prosperar perquè, en relació al tiquet justificatiu de l'abonament de l'estacionament aportat en via administrativa per la recurrent, no s'identifica el titular del mateix i la seva possessió no significa que fos seu o d'un altre vehicle o d'una altra zona, mentre que la prova aportada per l'Administració consistent en el butlletí de denúncia emès pel vigilant actuant que descriu els fets conforme en data 16.03.18 a les 16:16 hores el vehicle de la recurrent es trobava en una zona d'estacionament amb horari limitat sense tenir o no posar en un lloc visible el comprovant horari, acompanyada de les fotografies del vehicle, i la ratificació posterior de la denúncia pel vigilant davant un agent de la Policia Local, acrediten el fet sancionat.

En segon lloc, quant l'al·legació de manca de presumpció de veracitat de la denúncia del vigilant de la zona blava introduïda per primera vegada a l'acte de la vista, el Tribunal Suprem, en la sentència de 20 de desembre de 2002 recull les sentències dictades en aquesta matèria i expressa:

*"A propósito del supuesto que nos ocupa, en la Sentencia de este Tribunal Supremo, de 1 de octubre de 1991, se dijo que el «controlador del Estacionamiento vigilado no tiene la consideración de agente de la autoridad y por ello su simple denuncia equivale a la **denuncia de un particular, y al no ser averada por pruebas posteriores, no tiene fuerza suficiente para acreditar los hechos denunciados**; por ello el acto de imposición de multa debe ser declarado no ajustado a derecho, por falta de prueba y anulado».*

*En el recurso de casación en interés de ley núm. 2754/1994, sentencia de 4 de octubre de 1996, se fijó la siguiente doctrina legal: «la **ratificación del denunciante** en el procedimiento sancionador regulado en el texto articulado de la Ley sobre Tráfico, Circulación de Vehículos a Motor y Seguridad Vial, aprobado por el Ley de Seguridad vial, **constituye prueba de cargo** cuya valoración corresponde al órgano sancionador, sin que en dicho procedimiento sea necesario practicar las pruebas de cargo con anterioridad a la notificación de la denuncia al presunto infractor».*

*En similares términos la sentencia de esta Sala de 22 de septiembre de 1999, declaró: «**No es admisible el criterio de reputar carente de todo valor la denuncia efectuada por un Controlador de Tráfico** a los efectos de acreditar una infracción de este tipo, como no lo sería el privar de valor a la denuncia efectuada por cualquier particular que observe la comisión de la misma. Con carácter general el artículo 75 de la Ley de Seguridad vial prevé que el procedimiento sancionador sobre la materia puede incoarse, tanto de oficio, como a instancia de los agentes de la autoridad encargados del servicio de vigilancia del tráfico, o de cualquier otra persona que tenga conocimiento directo de los hechos. La denuncia de quien*

tuviere ese conocimiento será siempre un elemento probatorio a tener en cuenta, conjugándolo con el resto de las circunstancias que puedan dar o negar verosimilitud a la misma y constituyendo un elemento de valoración discrecional - aunque razonablemente apreciada- por parte del órgano administrativo al que compete sancionar el hecho, valoración en todo caso revisable por el Tribunal de instancia en la posterior vía jurisdiccional; y así lo tiene declarado este Tribunal en recurso promovido en interés de la Ley de 24 de septiembre de 1996».

*Por último, la sentencia de esta Sala de 16 de abril de 2002 «el **testimonio-denuncia del controlador es un elemento más de prueba** que ha de ser ponderado racionalmente cuando se emite en la forma reglamentariamente prevista, **ratificando su denuncia inicial con expresa mención de sus circunstancias personales**, y también que ha de ser valorado racionalmente en conjunto con cualesquiera otros elementos probatorios».* (la negreta és nostra)

Aplicant aquesta doctrina al cas que aquí ens ocupa resulta que els vigilants de les zones blaves no gaudeixen de la condició d'agent de l'autoritat per la qual cosa per tal que les seves denúncies siguin considerades prova de càrrec suficient per imputar les infraccions d'estacionament, cal que siguin degudament ratificades en la tramitació del procediment administratiu, com així s'ha fet. Per la qual cosa, a manca de prova en contra que ni tan sols ha estat proposada, cal considerar la denúncia del vigilant, les fotografies del vehicle i la ratificació posterior de la denúncia, com a prova de càrrec suficient per a destruir la presumpció d'innocència de la recurrent i desestimar el recurs interposat.

QUART.- No s'aprecien en aquest procés les circumstàncies determinants de la imposició de les costes processals d'acord amb allò previst a l'article 139 de la Llei jurisdiccional, per apreciar seriosos dubtes de fet i de dret per a la seva resolució.

Atesos els fonaments esmentats,

HE RESOLT:

1r.- Desestimar el recurs contenciós administratiu interposat contra l'acte administratiu impugnat.

2n.- Sense pronunciament sobre les costes processals.

Contra aquesta sentència no es pot interposar cap recurs ordinari, de conformitat amb allò que preveu l'article 81 de la Llei jurisdiccional.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.

